

— И по нашия балканъ ги има много. Често ги срѣщатъ. Есенъ правятъ голѣма пакостъ по нивитѣ и зимѣ по агжитѣ: мачкатъ папуритѣ и грабятъ овци, шилета. Обичатъ много дрѣвкитѣ и меда. И по дървета се катерятъ; зимѣ стоятъ въ дупкитѣ си на мрътвило и смучатъ прѣститѣ си — това имъ е храната!.. Санкимъ, страшно добиче, ама и то се бои отъ човѣкъ; само стрѣвници тѣ налитатъ понѣкога върху него. Мечката се бои отъ огънь. Миналия мѣсецъ сватѣтъ Георги, като горѣше кюмюръ въ гората, срѣщналь едра голѣма, сива мечка съ двѣ малки мечета. Замръзналь на мѣстото си, оглупѣль, какво да прави. Мечката го гледала, гледала, пакъ му захлюпила единъ хубавъ шамаръ съ прѣдния си кракъ, заплюла го и си заминала. Другъ пътъ пакъ другъ нашъ комшия седѣль късно вечеръ при колибата. По едно врѣме изпква една дърта мечка и — безъ много, много — се оклѣчва при огъня да се грѣе. Комшията я гледа, и тя — него. Тѣй се погледвали доста. По едно врѣме мечката задрѣмва. Лека полека комшията протѣга ржката, допипва една разпалена главня, па изведнажъ мушва мечката въ корема; козината ѝ пламва и се размирисва. Тогава, като жугне онова мечище прѣзъ кждѣто му видятъ очитѣ и като почва да реве, — та отива и се не вижда. И послѣ слушалъ, какъ ечи гората отъ рева ѝ. Сутринѣта я намѣрилъ умрѣла до единъ виръ, опърлена като свиня за Коледа. Разправяла ми е нѣколко пъти майка ми, Богъ да я прости! — пакъ туй и мнозина го помнятъ въ село — братъ ѝ, вуйчо ми оладжакъ, билъ голѣмъ ловджия. Единъ день прѣзъ есенъ въ кръчмата се разговаряли за вълци и мечки. Всѣки се хвалятъ: туй, онуй вършилъ. Той слушалъ, слушалъ, па го доядѣло. „Можете ли докара ей-тука жива мечка? рекълъ той. Хж дѣ?“ — „Ами ти можешъ ли?“ — „Мога зеръ!“ — „Не можешъ!“ — „Мога, бре хора!“ — „Не можешъ!“ — извикали всички. — „Чакайте, рекълъ вуйчо, ще ви кажа азъ вамъ: мога ли, не мога ли, та да познаете, кой е бачко ви Стаю и донявга да се помни и приказва!.. Хвашате ли се на басъ за 20 оки вино?“ — „Не 20, а 50!“ — „Не ща 50, — 20!“ .. Ударятъ